

nước ngọt) mặc dù biết rằng đồ uống có đường làm cho trẻ em béo phì quá và bị béo phì. Các khoản thuế là cơ hội cho các hành vi đạo đức xuống cấp. Phóng viên tài năng David Cay Johnston của tờ *New York Times* miêu tả trong cuốn sách *Perfectly Legal: The Convert Campaign to Rig Our Tax System to ben-efit the Super Rich* (Hoàn toàn hợp pháp: Chiến dịch gian lận hệ thống thuế của chúng ta để làm giàu cho những người siêu giàu).

Ngược lại với tất cả những điều này, xã hội (cụ thể là chính phủ của chúng ta) đã đáp trả lại, ít nhất đến một quy mô nào đó. Đạo luật *Sarbanes-Oxley* năm 2002 (quy định những giám đốc điều hành của các công ty phải cam đoan về kiểm toán và kế toán của họ) được thông qua để làm cho sự gian lận như ở Công ty Enron chỉ là chuyện của quá khứ. Quốc hội Mỹ cũng đã thông qua những hạn chế về “con dấu riêng” (cụ thể là việc chi tiêu ngân sách của chính phủ). Ủy ban Chứng khoán cũng thông qua yêu cầu là khai chi tiết khoản lương thưởng của các giám đốc điều hành

Nhưng liệu những biện pháp này có khóa lấp được những kẽ hở và ngăn chặn sự không trung thực không? Một số nhà phê bình nói rằng chúng ta không thể. Ví dụ, những cuộc cải cách đạo đức ở quốc hội. Luật pháp cấm các nhà vận động hành lang mở tiệc ăn uống miễn phí cho các đại biểu quốc hội và tương tá của họ ở những buổi lễ có đông số lượng người tham dự. Vậy các nhà vận động hành lang đã làm gì? Họ đã mời các đại biểu quốc hội đi dự tiệc với số lượng khách “hạn chế”. Tương tự, các bộ luật mới về đạo đức cấm các nhà vận động hành lang đưa